

И тъй, за сега, отъ всички ни се изисква Любовь къмъ Бога! Нѣкои казватъ: какво трѣбва да правимъ сега? — Е, какво? Слугуйте на Бога! — Това го знаемъ. Знаете го! Че това е най-голѣмото изкуство! Нѣма по-голѣмо изкуство отъ това, да слугувашъ на Бога. „Ами че ти трѣбва да си свършилъ специално богословско училище, трѣбва да си талантливъ човѣкъ“. Не, не се изискватъ особени способности. Всѣки може да служи на Бога. Не се изисква да си свършилъ нѣкакво училище. Не мислете, че онѣзи, които сѣ свършили тия заведения, че тѣ иматъ нѣкаква тапия за служене на Бога. Единъ английски проповѣдникъ, дипломиранъ отъ двѣ богословски училища, слѣдъ като проповѣдвалъ 20 години между дивацитѣ на островъ Цейлонъ, не могълъ да обърне нито единъ дивакъ къмъ християнството. Единъ день, взима той своитѣ дипломи, зарава ги въ земята и си казва: „Не съмъ много ученъ“. Този день събира той проповѣдници, свои приятели, и имъ казва: „Слушайте, приятели, 20 години проповѣдвахъ между дивацитѣ, но нищо не направихъ, не знаяхъ какъ да проповѣдвамъ. Ето въ какво седи Христовото учение: имамъ двѣ ризи, едната я давамъ — дава я на дивацитѣ. Имамъ двѣ дрехи — едната я давамъ. Ето, имамъ позече столове, заповѣдайте и тѣхъ“ — раздава имъ всичко. Тѣ задигатъ всичко, което имъ дава. „Има ли, Господи, още нѣщо, което мога да раздамъ? Чакай, имамъ малко спестени пари. И тѣхъ ще раздамъ“. Раздава ги, по толкова и толкова се падатъ на човѣкъ. Послѣ пакъ пита Господа: „Има ли още нѣщо, което не съмъ раздалъ?“ Раздава всичко и усѣща въ себе си единъ миръ. Казва си: сега съмъ доволенъ! Така приложилъ той Христовото учение. Нѣкои казватъ: като постѣпваме тъй, ще ни обератъ. Не, когато въ човѣшкото сърце се заражда тази Любовь, човѣкъ всичко дава и отъ нищо не се страхува. При туй послѣдното самоотричане, въ този човѣкъ се събужда Божественото, и той казва: „За въ бждеще ще зная, какъ трѣбва да проповѣдвамъ на тия диваци, какъ трѣбва да се живѣе споредъ Христовото учение. Цѣли 20 години проповѣдвахъ между тѣхъ, но нищо още не съмъ сторилъ.“ Прѣзъ това врѣме, у тия диваци се събужда човѣшкото, и тѣ казватъ: „Ние обрахме този човѣкъ“ — и започ-